

Україна
Донецький окружний адміністративний суд
У Х В А Л А
про поновлення строку звернення
до адміністративного суду

20 травня 2022 року

Справа №200/15883/21

приміщення суду за адресою: 84122, м.Слов'янськ, вул. Добровольського, 1

Донецький окружний адміністративний суд у складі:
головуючого судді Кравченко Т.О.,

розглянув в порядку спрощеного позовного провадження без повідомлення сторін в письмовому провадженні за наявними у справі матеріалами адміністративну справу за позовом Іонової Любові Іванівни до Головного управління ДПС у Донецькій області про визнання протиправною та скасування вимоги про сплату боргу (недоїмки),

встановив:

16 листопада 2021 року до Донецького окружного адміністративного суду надійшов адміністративний позов Іонової Любові Іванівни (далі – позивач) до Головного управління ДПС у Донецькій області (далі – відповідач, ГУ ДПС у Донецькій області), надісланий на адресу суду 10 листопада 2021 року, в якому позивач просила:

- визнати протиправною та скасувати вимогу ГУ ДПС у Донецькій області від 18 листопада 2019 року № Ф-410464-46У на суму 26 709,26 грн.

22 листопада 2021 року суд постановив ухвалу про прийняття позовної заяви та відкриття провадження у справі; вирішив розглядати справу в порядку спрощеного позовного провадження без повідомлення сторін за наявними у справі матеріалами; встановив строк для подання заяв по суті справи; витребував у відповідача докази.

Про відкриття провадження у справі сторони повідомлені в порядку, визначеному Кодексом адміністративного судочинства України (далі – КАС).

Питання дотримання позивачем строку звернення до адміністративного суду, а в разі, якщо такий строк пропущено, - поважності причин його пропуску та наявності підстав для його поновлення, вирішив розглянути на стадії судового розгляду після встановлення відповідних фактичних обставин.

Надані сторонами письмові докази свідчать про таке.

Позивач – Іонова Любов Іванівна, 15 вересня 1949 року народження, що встановлено на підставі паспорта громадянина України серії ВС 534723; реєстраційний номер облікової картки платника податків: 1815500024.

З 17 липня 2015 року постійне місце проживання позивача зареєстроване за адресою: Донецька обл., м. Маріуполь, вул. Пушкіна, буд. 19, кв. 17, про що свідчить штамп про реєстрацію місця проживання, проставлений в паспорті.

*306*5263740*1*2*

Ідентифікаційні дані, що перебувають в розпорядженні податкового органу, свідчать, як платник податків Іонова Л.І. взята на облік 05 січня 1994 року за № 93/229 та перебуває на обліку в ГУ ДПС у Донецькій області (Центральна державна податкова інспекція, Центральний район м. Маріуполя.

Згідно з ідентифікаційними даними адреса платника податків: Донецька обл., м. Маріуполь, пр. Металургів, буд. 121, кв. 41.

При цьому місце проживання за даними ДРФО: Донецька обл., вул. Пушкіна, буд. 19, кв. 17, а інформація про адресні дані внесена 03 вересня 2020 року.

Суд зауважує, що Іонова Л.І. подавала звітність Додаток 5 «Звіт про суму нарахованого доходу застрахованих осіб та суми нарахованого єдиного внеску» за 2017-2018 роки.

При цьому в звітності позивач вказувала адресу свого місяця проживання: Донецька обл., м. Маріуполь, вул. Пушкіна, буд. 19, кв. 17, а також зазначала, що сума єдиного внеску, який належить сплатити, дорівнює 0,00 грн.

16 серпня 2018 року Головне управління ДФС у Донецькій області прийняло рішення № 0105314610.

Зміст цього рішення свідчить, що 16 серпня 2018 року в. о. заступника начальника ГУ ДФС – начальника Маріупольського управління Паша Л.Г., розглянувши матеріали перевірки від 04 липня 2018 року № 2773/05-99-46-10/1815500024, якою встановлено порушення пп. 4 п. 2 ст. 56 Закону № 2464, на підставі п. 7 ч. 11 ст. 25 цього Закону прийняла рішення про застосування до Іонової Л.І. штрафу в розмірі 170,00 грн за несвоєчасне подання звітності з єдиного внеску за 2017 рік.

Це рішення надіслане Іоновій Л.І. за адресою: Донецька обл., м. Маріуполь, пр. Металургів, буд. 121, кв. 41 рекомендованою поштовою кореспонденцією та повернуто податковому органу з відміткою підприємств поштового зв'язку «за закінченням встановленого строку зберігання».

Докази оскарження вказаного рішення в адміністративному або судовому порядку суду не надані.

18 листопада 2021 року ГУ ДПС у Донецькій області сформувало вимогу про сплату боргу (недоїмки) № Ф-410464-46, відповідно до якої станом на 31 жовтня 2019 року у Іонової Л.І. існувала заборгованість зі сплати єдиного внеску в сумі 26 709,26 грн, в тому числі недоїмка – 26 539,26 грн та штраф – 170,00 грн.

У вимозі вказана така адреса місця проживання позивача: Донецька обл., м. Маріуполь, пр. Металургів, буд. 121, кв. 41.

Вимога про сплату боргу (недоїмки) від 18 листопада 2019 року № Ф-410464-46 надіслана Іоновій Л.І. на за адресою: Донецька обл., м. Маріуполь, пр. Металургів, буд. 121, кв. 41 рекомендованою поштовою кореспонденцією, однак поштове відправлення повернуто податковому органу підприємством поштового зв'язку з відміткою «за закінченням встановленого строку зберігання».

Після цього податковий орган пред'явив вимогу про сплату боргу (недоїмки) від 18 листопада 2019 року № Ф-410464-46У до примусового виконання.

Суд встановив, що 26 жовтня 2020 року державний виконавець Центрального відділу державної виконавчої служби у м. Маріуполі Східного міжрегіонального управління Міністерства юстиції (м. Харків) Бондаренко В.В. винесла постанову про відкриття виконавчого провадження № 62402133 з примусового виконання вимоги про сплату боргу (недоїмки) від 18 листопада 2019 року № Ф-410464-46У про стягнення з Іонової Л.І. недоїмки в сумі 26 709,26 грн.

21 травня 2021 року у виконавчому провадженні № 62402133 державний виконавець винесла постанову про звернення стягнення на заробітну плату, пенсію, стипендію та інші доходи боржника, яка передбачала звернення стягнення на пенсію Іонової Л.І. у розмірі 20% до виплати загальної суми 29 580,19 грн (з урахуванням витрат виконавчого провадження та виконавчого збору).

Суд зауважує, що в постановах державного виконавця, що винесені у виконавчому

провадженні № 62402133, а також у супровідних листах до них в якості адреси боржника – Іонової Л.І. вказана адреса: Донецька обл., м. Маріуполь, буд. 121, кв. 41.

Позивач стверджує, що ні вимогу про сплату боргу (недоїмки) від 18 листопада 2019 року № Ф-410464-46, ні постанови державного виконавця, винесені у виконавчому провадженні № 62402133, не отримувала.

За твердженням позивача, про існування заборгованості з єдиного внеску та її примусове стягнення їй стало відомо від органів Пенсійного фонду України після того, як розпочато утримання суми боргу з пенсії.

Так у відповідь на звернення позивача листом від 06 вересня 2021 року Головне управління Пенсійного фонду України в Донецькій області, серед іншого, повідомило, що:

- починаючи з 01 квітня 2021 року на підставі постанови Центрального відділу державної виконавчої служби м. Маріуполя від 23 березня 2021 року № 64777439 з пенсії Іонової Л.І. розпочато утримання заборгованості зі сплати єдиного внеску (заборгованість складає 10 154,43 грн);

- з 01 серпня 2021 року за вимогою Центрального відділу державної виконавчої служби м. Маріуполя від 30 червня 2021 року № 41985 стягнення у виконавчому провадженні № 64777439 було зупинено;

- починаючи з 01 липня 2021 року на підставі постанови Центрального відділу державної виконавчої служби м. Маріуполя від 21 травня 2021 року № 62402133 з пенсії Іонової Л.І. розпочато утримання заборгованості зі сплати єдиного внеску, яка становила 29 580,19 грн (станом на 01 вересня 2021 року залишок заборгованості складав 28 114,24 грн).

Позивач вказує на те, що лише в жовтні-листопаді 2021 року отримала можливість ознайомитись з матеріалами виконавчого провадження № 62402133 і дізналася про існування вимоги про сплату боргу (недоїмки) від 18 листопада 2019 року № Ф-410464-46.

Загальні норми процедури судового оскарження в рамках розгляду публічно-правових спорів регулюються КАС.

Ч. 1 ст. 122 КАС визначено, що позов може бути подано в межах строку звернення до адміністративного суду, встановленого цим Кодексом або іншими законами.

Для звернення до адміністративного суду за захистом прав, свобод та інтересів особи встановлюється шестимісячний строк, який, якщо не встановлено інше, обчислюється з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення своїх прав, свобод чи інтересів (ч. 2 ст. 122 КАС).

Закон України від 08 липня 2010 року № 2464-VI «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» (далі - Закон № 2464) як зазначено в його преамбулі, є нормативно-правовим актом, який визначає правові та організаційні засади забезпечення збору та обліку єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, умови та порядок його нарахування і сплати та повноваження органу, що здійснює його збір та ведення обліку.

Згідно з абз. абз. 4-6 ч. 4 ст. 25 Закону № 2464 платник єдиного внеску зобов'язаний протягом десяти календарних днів з дня надходження вимоги про сплату недоїмки сплатити суми недоїмки та штрафів разом з нарахованою пенею. У разі незгоди з розрахунком суми недоїмки платник єдиного внеску узгоджує її з органом доходів і зборів шляхом оскарження вимоги про сплату єдиного внеску в адміністративному або судовому порядку. Скарга на вимогу про сплату єдиного внеску подається до органу доходів і зборів вищого рівня у письмовій формі протягом десяти календарних днів, що настають за днем отримання платником єдиного внеску вимоги про сплату єдиного внеску, з повідомленням про це органу доходів і зборів, який прийняв вимогу про сплату єдиного внеску.

Порядок узгодження сум недоїмки з єдиного внеску встановлюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику (абз. 8 ч. 4 ст. 25 Закону № 2464).

У разі якщо згоди з органом доходів і зборів не досягнуто, платник єдиного внеску

зобов'язаний сплатити суми недоїмки та штрафів разом з нарахованою пенею протягом десяти календарних днів з дня надходження рішення відповідного органу доходів і зборів або оскаржити вимогу до органу доходів і зборів вищого рівня чи в судовому порядку (абз. 9 ч. 4 ст. 25 Закону № 2464).

Верховний Суд у складі судової палати з розгляд справ щодо податків, зборів та інших обов'язкових платежів Касаційного адміністративного суду у постанові від 25 лютого 2021 року у справі № 580/3469/19 відступив від висновків, викладених у постановках від 31 січня 2019 року у справі № 802/983/18-а, від 08 серпня 2019 року у справі № 480/106/19, від 19 березня 2020 року у справі № 140/1757/19, від 28 травня 2020 року у справі № 200/11547/19-а, від 11 лютого 2021 року у справі № 580/3380/19 та інших з аналогічною правовою позицією.

У постанові від 25 лютого 2021 року Верховний Суд сформулював правову позицію, що строк, протягом якого особа може звернутися до суду після застосування процедури досудового оскарження вимоги фіскального органу про сплату єдиного внеску складає три місяці з дня отримання платником рішення органу доходів і зборів вищого рівня, прийнятого за наслідками розгляду відповідної скарги. Судова палата дійшла висновку, що Закон № 2464 не передбачає застосування обмежувального (присічного) строку в 10 днів для судового оскарження та/або послідовного застосування цього ж 10-денного строку двічі поспіль у разі незадоволення скарги, поданої в адміністративному порядку. Отже, платник єдиного внеску для захисту своїх законних прав, свобод і законних інтересів має право на звернення до суду з позовом про оскарження вимоги у межах гарантованого процесуальним законом строку, встановленого ст. 122 КАС, а не ст. 25 Закону № 2464.

При цьому, незважаючи на те, що судом сформульовано у цій постанові правовий висновок щодо строку оскарження у судовому порядку вимоги про сплату недоїмки з єдиного внеску, за умови попереднього використання позивачем процедури адміністративного оскарження такої вимоги, це не змінює підхід до нормативного розуміння застосування строку звернення до суду у справах цієї категорії.

До суду з цим позовом Іонова Л.М. звернулася 10 листопада 2021 року, про що свідчить штамп підприємства поштового зв'язку на конверті, в якому здійснено поштове відправлення.

Предметом спору у справі є вимога про сплату боргу (недоїмки) від 18 листопада 2019 року № Ф-410464-46У.

Отже, відповідно до ч. 2 ст. 122 КАС з урахуванням висновку Верховного Суду, наведеного в постанові від 25 лютого 2021 року у справі № 580/3469/19, в даному випадку належить застосовувати шестимісячний строк звернення до суду.

Для визначення моменту, з якого розпочинається перебіг строку звернення до суду з вимогами про оскарження вимоги про сплату боргу (недоїмки) від 18 листопада 2019 року № Ф-410464-46У, слід виходити із нормативного регулювання порядку надіслання вимог на адресу платника єдиного внеску.

Відповідно до п. 1.3 ст. 1 Податкового кодексу України (далі – ПК України) цей Кодекс не регулює питання погашення податкових зобов'язань або стягнення податкового боргу з осіб, на яких поширюються судові процедури, визначені Законом України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», з банків, на які поширюються норми Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб», проведення комплексних перевірок з метою виявлення фінансових рахунків та погашення зобов'язань зі сплати єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, зборів на обов'язкове державне пенсійне страхування з окремих видів господарських операцій.

Поряд з цим правові та організаційні засади забезпечення збору та обліку єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, умови та порядок його нарахування і сплати та повноваження органу, що здійснює його збір та ведення обліку визначені Законом № 2464.

З огляду на викладене суд вважає за необхідне зазначити, що при вирішенні питання дотримання контролюючим органом порядку надіслання на адресу Іонової Л.І. спірної

вимоги, в першу чергу, слід керуватись приписами саме Закону №2464 та відповідних підзаконних нормативно-правових актів.

У цій справі позивач доводить свою позицію про поважність причин пропуску строку звернення до суду тим, що вона змінила місце свого проживання ще у 2015 році. Про існування таких обставин відповідач був обізнаний, а тому мав направляти поштову кореспонденцію за новою адресою.

Водночас, за позицією відповідача, саме на платника єдиного внеску покладено обов'язок подання до контролюючого органу відомостей про зміну місця проживання. З огляду на невиконання Іоновою Л.І. такого обов'язку вимога, направлена за адресою: Донецька обл., м. Маріуполь, пр. Металургів, буд. 121, кв. 41, вважається належним чином врученою.

При визначенні особи, на яку покладено обов'язок з повідомлення податковому органу відомостей про зміну місця проживання (місцезнаходження) платника єдиного внеску, суд виходить з наступного.

П. п. 10, 12 ч. 2 ст. 6 Закону № 2464 визначено, що платник єдиного внеску зобов'язаний: повідомляти у складі звітності про зміну відомостей, що вносяться до Державного реєстру, про застраховану особу, на користь якої він сплачує єдиний внесок, у десятиденний строк після надходження таких відомостей; виконувати інші вимоги, передбачені цим Законом.

Обов'язки, передбачені частиною другою цієї статті, поширюються на платників, зазначених у п. 5 ч. 1 ст. 4 цього Закону (ч. 2 ст. 6 Закону № 2464).

Розділ V Закону № 2464 визначає особливості та порядок ведення Державного реєстру загальнообов'язкового державного соціального страхування (далі - Державний реєстр).

Державний реєстр складається з реєстру страхувальників і реєстру застрахованих осіб (ч. 1 ст. 16 Закону № 2464).

Відповідно до ч. 1 ст. 18 Закону № 2464 джерелами формування Державного реєстру є відомості, що надходять до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику, державну політику з адміністрування єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, та Пенсійного фонду, зокрема, від: державних реєстраторів юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців; платників єдиного внеску; застрахованих осіб; центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державної реєстрації актів цивільного стану, виконавчих органів сільських, селищних, міських (крім міст обласного значення) рад; податкових органів та уповноважених суб'єктів для обліку даних Єдиного державного демографічного реєстру; інших джерел, передбачених законодавством.

Згідно з вимогами п. 3 ч. 2 ст. 19 Закону № 2464 до реєстру страхувальників вносяться відомості про місцезнаходження (для юридичної особи) та місце реєстрації місця проживання або місце фактичного проживання (для фізичної особи).

З аналізу наведених вище норм права слідує, що особи, які здійснюють незалежну професійну діяльність, є платниками єдиного внеску за себе і, відповідно, підлягають внесенню до реєстру страхувальників, в якому обов'язково мають міститись відомості про місце реєстрації місця проживання або місце фактичного проживання (для фізичної особи). Такі відомості можуть бути отримані як від самого платника єдиного внеску, так і від державного реєстратора, органу державної реєстрації актів цивільного стану тощо.

За правилами ч. 4 ст. 25 Закону № 2464 податковий орган у порядку, за формою та у строки, встановлені центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, надсилає платникам єдиного внеску, які мають недоїмку, вимогу про її сплату.

Процедуру нарахування і сплати єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування страхувальниками, визначеними Законом № 2464, нарахування і сплати фінансових санкцій, стягнення заборгованості зі сплати страхових коштів органами доходів і зборів, визначено Інструкцією про порядок нарахування і сплати єдиного внеску на

загальнообов'язкове державне соціальне страхування, затвердженою наказом Міністерства фінансів України від 20 квітня 2015 року № 449 та зареєстрованою в Міністерстві юстиції України 7 травня 2015 року за № 508/26953 (далі - Інструкція № 449).

За правилами п. 4 розділу VI «Порядок стягнення заборгованості з платників» Інструкції № 449 вимога про сплату боргу (недоїмки) у паперовій формі вважається належним чином надісланою (врученою), якщо вона надіслана на адресу (місцезнаходження юридичної особи, місце проживання або останнього відомого місця перебування фізичної особи) платника єдиного внеску рекомендованим листом з повідомленням про вручення або особисто вручена платнику єдиного внеску або його законному чи уповноваженому представникові.

У разі якщо неможливо надіслати (вручити) платнику єдиного внеску вимогу про сплату боргу (недоїмки) поштою у зв'язку з відсутністю його за місцезнаходженням (місцем проживання) (відсутністю службових (посадових) осіб платника єдиного внеску за його місцезнаходженням), відмовою платника єдиного внеску або службових (посадових) осіб платника прийняти вимогу, поверненням поштового відправлення у зв'язку із закінченням встановленого строку зберігання або з інших причин, що не дали змоги виконати обов'язки щодо пересилання поштового відправлення, вимога вважається надісланою (врученою) платнику єдиного внеску у день, зазначений поштовою службою у повідомленні про вручення із зазначенням причин невручення.

З аналізу наведених норм слідує, що надіслання вимоги про сплату боргу (недоїмки) здійснюється контролюючим органом за адресою місця проживання чи останнього відомого місця перебування фізичної особи. При цьому на платника єдиного внеску покладено обов'язок із повідомлення контролюючого органу про зміну ним свого місця проживання. У разі виконання платником такого обов'язку є підстави для звільнення його від виконання документів, надісланих податковим органом за неактуальною адресою.

Про застосовність такого підходу свідчить розвиток правового регулювання цього питання, а саме наступні зміни, внесені Законом України від 16 січня 2020 року № 465-ІХ «Про внесення змін до деяких законів України щодо вдосконалення адміністрування податків, усунення технічних та логічних неузгодженостей у податковому законодавстві» (далі - Закон № 465) до ст. 25 Закону № 2464, якими частину четверту зазначеної статті викладено в наступній редакції:

«Вимога про сплату недоїмки з єдиного внеску, винесена з метою стягнення недоїмки з єдиного внеску у разі його несплати платником у визначені цим Законом строки, надсилається податковим органом платнику в паперовій та/або електронній формі у порядку, визначеному статтею 42 Податкового кодексу України».

Згідно з Прикінцевими положеннями Закону № 465 ці зміни набрали чинності з 01 липня 2020 року.

Так, за правилами абз. 6 п. 42.4 ст. 42 ПК України у разі якщо пошта не може вручити платнику податків документ через відсутність за місцезнаходженням посадових осіб платника податків, їх відмову прийняти документ, незнаходження фактичного місця розташування (місцезнаходження) платника податків або з інших причин, документ вважається врученим платнику податків у день, зазначений поштовою службою в повідомленні про вручення із зазначенням причини невручення.

При цьому п. 42.3 ст. 42 ПК України передбачено, що якщо платник податків у порядку та у строки, визначені статтею 66 цього Кодексу, повідомив контролюючий орган про зміну податкової адреси, він на період з дня державної реєстрації зміни податкової адреси до дня внесення змін до облікових даних такого платника податків звільняється від виконання вимог документів, надісланих йому контролюючим органом за попередньою податковою адресою та в подальшому повернутих як таких, що не знайшли адресата.

Таким чином, за загальним правилом невиконання платником єдиного внеску обов'язку щодо повідомлення контролюючого органу про зміну ним місця проживання позбавляє його можливості посилатися у відповідному спорі на обставини невручення йому

відповідних документів, якщо буде встановлено, що такі документи були направлені на визначену платником при взятті на облік адресу.

Водночас, на переконання суду, такі негативні наслідки не можуть бути поширені на випадок, коли контролюючий орган станом на дату надіслання відповідних документів володіє достовірною інформацією про зміну платником єдиного внеску місця проживання. Це узгоджується і з приписами п. 4 розділу VI «Порядок стягнення заборгованості з платників» Інструкції № 449, який передбачає направлення вимоги не тільки за місцем проживання, але і за останнім відомим місцем перебування фізичної особи.

Верховний Суд в постанові від 18 листопада 2021 року у справі № 460/5355/20 зазначив, що органи державної влади повинні уникати проявів надмірного формалізму при реалізації наданих їм повноважень та сприяти іншим учасникам публічних правовідносин у реалізації їх прав, зокрема щодо належного та своєчасного сповіщення про прийняті суб'єктом владних повноважень відносно них рішення.

Враховуючи викладене, за наявності у розпорядженні контролюючого органу достовірних відомостей про актуальне місце проживання (місце перебування) платника єдиного внеску невчинення контролюючим органом дій із надіслання документів також і на таку адресу може бути розцінено судом як поважна причина пропуску строку звернення до суду із відповідним позовом.

Суд встановив, що вимога про сплату боргу (недоїмки) від 18 листопада 2019 року № Ф-410464-46 надіслана за адресою: Донецька обл., м. Маріуполь, пр. Металургів, буд. 121, кв. 41.

При цьому з 17 липня 2015 року постійне місце проживання Іонової Л.І. зареєстроване за адресою: Донецька обл., м. Маріуполь, вул. Пушкіна, буд. 19, кв. 17.

Докази, які б свідчили, що Іонова Л.І. в порядку, визначеному законодавством повідомила податковий орган про зміну свого місця проживання суду не надані. Відповідні відомості від ДРФО податковий орган отримав лише у 2021 році.

Разом з цим суд враховує, що ще з 06 лютого 2018 року ГУ ДПС у Донецькій області стало відомо, що Іонова Л.І. проживає за адресою: Донецька обл., м. Маріуполь, вул. Пушкіна, буд. 19, кв. 17.

Саме цю адресу позивач вказала у звітності Додаток 5 «Звіт про суми нарахованого доходу застрахованих осіб та суми нарахованого єдиного внеску» за 2017 рік, який, як свідчить штамп про реєстрацію вхідної кореспонденції відповідача, останній отримав 06 лютого 2018 року.

Аналогічні відомості про місце свого проживання позивач вказала і у «Звіті про суми нарахованого доходу застрахованих осіб та суми нарахованого єдиного внеску» за 2018 рік, що була надіслана податковому органу 16 квітня 2019 року.

Таким чином, на час формування вимоги про сплату боргу (недоїмки) від 18 листопада 2019 року та її направлення позивачу податковому органу було відомо, що Іонова Л.І. проживає за адресою: Донецька обл., м. Маріуполь, вул. Пушкіна, буд. 19, кв. 17. До того ж в розпорядженні відповідача також були відомості про номер засобів зв'язку з позивачем. Незважаючи на це, відправлення поштової кореспонденції здійснювалося за попередньою адресою, внаслідок чого позивач об'єктивно була позбавлена можливості своєчасно отримати вимогу, яка предметом спору, та реалізувати своє право на її оскарження в адміністративному чи судовому порядку.

Вирішуючи питання щодо можливості поновлення позивачу строку звернення до адміністративного суду, суд виходить з того, що сам по собі цей інститут має на меті полегшення надання учасниками процесу доказів, підвищує їх достовірність, а також забезпечує правову визначеність учасників спірних правовідносин. Обмеження строку реалізації права на судовий захист покликане передусім дисциплінувати учасників адміністративних правовідносин.

Поряд із цим, право особи на судовий захист гарантується ст. 55 Конституції України та ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, а тому має пріоритетне

значення під час здійснення правосуддя, зокрема, при вирішенні судом питання щодо надання можливості його реалізації особою, якій воно надано.

Згідно з практикою Європейського суду з прав людини, зокрема з п. п. 22-23 рішення від 28 березня 2006 року у справі «Мельник проти України» право на суд, одним з аспектів якого є право доступу до суду, не є абсолютним, воно може бути обмеженим, особливо щодо умов прийнятності скарги; однак право доступу до суду не може бути обмежено таким чином або у такій мірі, що буде порушена сама його сутність; ці обмеження повинні мати законну мету та бути пропорційними між використаними засобами та досягнутими цілями. Правила регулювання строків подання скарги, безумовно, мають на меті забезпечення відправлення правосуддя і дотримання принципу юридичної визначеності. Зацікавлені особи повинні розраховувати на те, що ці правила будуть застосовані. У той же час такі правила в цілому або їх застосування не повинні перешкоджати сторонам використовувати доступні засоби захисту.

В п. 30 рішення від 25 жовтня 2007 року у справі «Балацький проти України» йдеться, що неможливо припустити, щоб п. 1 ст. 6 Конвенції детально описував процесуальні гарантії, які надаються сторонам у спорі, а саме: справедливий, публічний і швидкий розгляд, - і водночас не гарантував сторонам, що спір щодо їх прав та обов'язків буде остаточно вирішено.

Ст. 123 КАС встановлено, що у разі подання особою позову після закінчення строків, установлених законом, без заяви про поновлення пропущеного строку звернення до адміністративного суду, або якщо підстави, вказані нею у заяві, визнані судом неповажними, позов залишається без руху. При цьому протягом десяти днів з дня вручення ухвали особа має право звернутися до суду з заявою про поновлення строку звернення до адміністративного суду або вказати інші підстави для поновлення строку.

Якщо заяву не буде подано особою в зазначений строк або вказані нею підстави для поновлення строку звернення до адміністративного суду будуть визнані неповажними, суд повертає позовну заяву.

Якщо факт пропуску позивачем строку звернення до адміністративного суду буде виявлено судом після відкриття провадження в адміністративній справі і позивач не заявить про поновлення пропущеного строку звернення до адміністративного суду, або якщо підстави, вказані ним у заяві, будуть визнані судом неповажними, суд залишає позовну заяву без розгляду.

Якщо після відкриття провадження у справі суд дійде висновку, що викладений в ухвалі про відкриття провадження у справі висновок суду про визнання поважними причин пропуску строку звернення до адміністративного суду був передчасним, і суд не знайде інших підстав для визнання причин пропуску строку звернення до адміністративного суду поважними, суд залишає позовну заяву без розгляду.

Оцінивши в сукупності повідомлені позивачем обставини та з метою забезпечення доступу до правосуддя суд дійшов висновку про наявність підстав для поновлення позивачу строку звернення до суду з цим позовом.

Керуючись ст. ст. 122, 123, 248, 256 Кодексу адміністративного судочинства України, -

ухвалив:

1. Заяву Іонової Любові Іванівни про поновлення строку звернення до суду - задовольнити.

2. Визнати поважними причини пропуску Іоновою Любов'ю Іванівною строку звернення до адміністративного суду з адміністративним позовом до Головного управління ДПС у Донецькій області про визнання протиправною та скасування вимоги про сплату боргу (недоїмки) та поновити цей строк.

3. Ухвала постановлена і підписана суддею 20 травня 2022 року.
4. Ухвала набирає законної сили з моменту постановлення і оскарженню не підлягає.

Суддя

Т.О. Кравченко

*306*5263740*1*2*